

ärrapärriinud enne, kui nemmad ni kaugele
olleksid jõudnud ja tundsid tõeste kahjo.

Wanna Udo elas kaua weel ja näggi rõ-
muga ommad lapselapsed ja sai neist surmani
armaštud ja auustud.

Kül ilma peal on mõnda nähtud,
Mis Jummal teeb, on hästi tehtud:
Kui kōik ma-ilm sind ärra neab,
Kül Jummal sedda aega teab,
Mil tunnil — sõbber! usso mind —
Ja tulleb häddast peästma sind!
Kül Turri südda wallus lõhkus
Ja Leno südda lootes õhkus,
Siiš näggi Jummal nende hädda
Ja parrandas ka warši sedda: —
Kes Poja peäle kindlast lodab
Ja temma armust abbi ootab,
Sell' käsši ilmaš hästi käib
Ja teiši ka weel aita woib. —
Kes omma tarkust, warra kidab
Ja teisel' waesust ette heidab,
Se omma uhke mele sees
Nääb wimaks waesust, silma-wees!

Ja enne, kui ta põrab weel
On ello-kord taal otsateel,
Sest Jummal on ta ello näind,
Kuiš temma elland, miš ta teind,
Ja sedda mõda saab siiš ka
Ja palk seäl üks kord ollema!

Kentsakas pettus.

Ühhes küllalähedal kõrtsis istusid ühhel
päwal kolm meest, üks lihhoonik liinnast, üks
juut ja kõrtsmik isši; wimane lütkas tanna-
des neid haljaid hõbberublasid kasti, miš lih-
hoonik praego letti peale wälja lugges. Lih-
hoonik püstiš rahhapunga jälle taško, lõppe-
tas omma wiimse klasi õllut ja läksid kõrts-
mehhega mõllemad uksest wälja; siin sai just
üks illus suur wassikas wanke peale pandud
miš ta kõrtsmiko käest ostnud olli, istus wan-
ke nukka peale, laksutas piitsa ja laskiš sõita.
Juut istus waggusi letti äres kurni perre-
mees ühhe kelmilise näoga tuppä astus ja üt-